

Sy-li spēwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh eł khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Serbske njedželske łopjeno. •

Wudawa šo łóždu šobotu w Smolerjez knihicizšczerńi w Budyšćinje a płaczi šchtwórtlětnje 2.— hr. s portom.

3. njedžela adventa.

Kol. 1, 12 15.

Nas běščaj dwaj jandželaj, tak rěka w starym pschirunanjju, wot Boha na semju wupóšlanaj. Jedyn s njeju dyrbjesche wschitke próstwy, tón drubi wschitke džakowanja cžłowskich džěczi hromadžic a t Bohu pschinjesć. Wóršy šo tón jandžel s tymi próstwami šašo wróczi a mějesche jich tak wulke brěmjo, šo mójesche je lědma njescz. Dołho pak trajesche, hacz tón drubi pschindže, pschetoz wón dyrbjesche daloko a šchěroko wokolo khodžic a pntacž. Na popledku pschindže s malym brěmjeschkom a se frudnym woblicžom, pschetoz džakowanjom je jara malo na šwěcze. Tak pak tež je. Kaž pak šo Bohu njedžatuj, tak tež niz jedyn druhemu. Wo jennym ryczerju šo powjeda, šo je na šwojich pucžach lawa nadeschol, kiž bě šebi do nohi wótrý cžerń šashtapil a pschi pucžu šedžo s bolosczu štyšknjowje rujesche. Wón jemu tón cžerń wuczahny a wot teho dnja khodžesche tón law s džakownoscžu ša nim kaž škludženy poš. Ale ludžo šwojimi dobroczelam s wjetšcha džal winojezi wostawaju. Šsamo džěczi namakašch, kiž drje s rukow starscheju jěscz a draštu a škóncžnje dom a dwór bjeru, ale na džal šabudu. Najmjenje pak šo ludžo Bohu džakuj. Wušadnych, kiž běchu wokali: Jesu, luby mištrje, šmil šo nad nami! běšche džěkacž, ale jenož jedyn šo wróczi, šo by šo džakował, a tón šenjes tak želnjowje džěsche: Njeje šo hewal žadny wrócził, šo by Bohu tu cžescz dał, hacz tutón zúšomnił? Duž trjebamy nusnje napominanje džěknjowje šeho teksta: Džakuj šo njebjestemu Wótzej, pschetoz wón je: 1. naž wutorhnył s wyschnoscze cžěmnošcze, 2. naž pschěšadžił do Šhryštufoweho kraleštw a 3. naž hódnych šćinił njebjesleho šerštw a.

1. Wón je naž wutorhnył s wyschnoscze cžěmnošcze. To běšche Bóh na Koloskiskich cžinił. Šwonkowna cžěmnošcž drje na nich ležala njebě. Kolosse bě rjane město w rańškej semi. Šklónzo šwoje pruhi na njo šcželesche a mišy powětr po hažach dujesche. Tež cžěmnošcž khudoby jich njetyšchesche. Wobnylerjo mějachu rjanu šakřuzbu a šo derje žiwjachu. A hdyž njenawjedžitoscz a njewědomnoscz tež cžěmnošcž mjenuja, pod kotrejž ludžo t semštemu šbožu njedóndu, dha tam teje tež njeběšche. A tola běšche nad nimi cžěmnošcž ležala, pornjo kotrejž je najcžmowišcha nóz šwětkoscz šama, mjenujžy duchowna cžěmnošcž, ta, wo kotrejž Jesajas praji: Cžěmnošcž pschitrywa semju a mrošota ludži. Šdyž šo praschachu: Na toho mamy šo w cžěškich khorošcžach wobrocžicž, hladachu do cžmoweho. Chžychu wjedžecž, „Šchtó šměruje nam s hrěchom wobcžěžne šwědomnje, dha hladachu do cžmoweho. Džěchu jich myšle dale rowa a do wěcžnoscz, dha ležesche psched nimi šama nóz. A s tuteje cžorneje nozy šběhašche šo, jako by štraschny wobronjeny rubježnił se šwojeje jamy štupał, ta móž, kiž běšche tutu cžěmnošcž na nich a na wschěch póhanow wupšchestrěka, šty njepšchecžel, a traschesche jich bóle, hacz žane hrimanje s cžornych mroczelow, šty njepšchecžel, džěnkša hišcže tych traschi, kiž šo došcž wěry do Šhryštuka nje-džerža. We Wittemberku běšche žónška, Šilža s mjenom, kiž běšche w šwojim cžaku pola Luthera ša pěštoncžu była, we wotomiknjenju hñewa se šłowami šo šarucžika, šo čže cžertey s cžěkom a duschu do wscheje wěcžnoscz škushecž, šo jemu po tajkim kaž šapižala. Dla teho šo nětko jara rudžesche. Luther wo tym šhoni, šo je tajka štyšknjowa, džěsche t nej a woprašča šo ju, cžeho dla šo tak rudži. Wona wotmolwi: „Ach, luby knježe, tak njedyrbjała dha šrudna bycz? Ššym šo tola wot

Boha wotwobrocziła a so czertej do mozy dała.“ „Njeboj so“, rjekny Luther, „tón hrěch je tał wjele kaž žadyn, njejbj žaneho wjetšeho czinika?“ Duž snapschecziwi wona: „Ach, luby knježe, mohla dha hišćeže wjetšchi czinicz?“ „Gaj“, rěčješče Luther, „to by wjetšchi hrěch był, hdy by ty pschi twojej hlupej myšlki wostala a sadwělowata. Pogluchaj tola, luba Gilza, móžješ ty magistra Melanchthomu knihu někomu druhemu dacz?“ „Ně“, wotmolwi wona, „dofelž ta moja njeje“. Duž rjekny Luther: „Gaj tola, dha paž so ty žama tola tež nikomu druhemu dacz njemóžješ, pschetož ty tež žama žwoja njejbj. Ty so žama wumohla njejbj, Šhrystuž je cze wumohl a na jeho žwojate mjeno žy ty wufschěžena. Ty žy žama jeho a njejbj žama žebje móžna. Šbėhń pola czerta tutu kup a praj: „Ššyšch ty selhańny duch, dži t mojemu knješej Šhrystužej u chješch-li něšchto wot njeho, dha žebi to žam wot njeho žadaž, tón czi wěšče helski woherń na hłowu czijnje!“ Tu widžišch tu žałožnu móž, kiž póhanow czijščęzi, tu widžišch paž tež, kať ie Kolossifkich a naž Wóh s tuteje mozy psches Jesom Šhrysta wumohl.

2. Wón je naž pschekadžit do Šhrystužoweho kralestwa. Tuto kralestwo je našcha kšchesczijanška žyrkej. W nim bėchu Kolossifžy kšchesczijenjo. S tym, so bėchu japoschtoljo jich wufschěžili, bėchu woni s wostanjom do njeho sacžahnyli, tať kaž džęczi, kiž bėchu so wonkach sabludžite, dolho wokolo bludžite, šymu a hlód mřęke, stóncžnje so paž tola na prawy pucž namaťale, s wostanjom, žylšy džaka we woczomaj, psches duriny prób wótzueho doma stupaju. A tať žy tež naž něhdy wufschěžili a nětko žmy my w Šhrystužowym kralestwie, w kšchesczijanškej žyrkwi. Šchto njeleži tola w tym do sboža sa naž, so žmy we jeho kralestwie! Wny mamy w nim pschezo hotoweho schitarja, so so ženje a nihdže wjazy bojecz njetrjebamy. Běšche na cžoplym wječžoru. Šchtyrjo pucžowarjo šhwatniwoje po žwojej drošy žnowachu. Pschi pucžu maľy domežł cžišče žam stejješche. S woknom maľy hólčł žwoju kudžeratu hlóježtu won tykafche a dofelž so bojješche, so mohli czi schtyrjo pucžowarjo žnano jeho dom nadpadnyčž, wolašche s žylej schiju: „Bola naž je něčtó domach!“ „Lube džęcžo“, wotmolwi jedyn s tych schtyrjoch, „my tebi ničžo cžinicž nječhamy, naž so bojecz njetrjebasch.“ Tyn schtyrjom paž běšche to džęščowe žlowo rjana wučžba. „Gaj“, džachu woni jedyn t druhemu, „Wny chžemy žebi tež wot nětko w kóždej nusy pschirwolacž: „Bola naž je něčtó domach. Wščako je Šhrystuž žam žlubit, hlaj, ja žym pola waž wšchitke dny hacž do stóncženja teho žwėta.“ Wón je pola naž, kiž žmy w jeho kralestwie, doma, a schtituje naž. Ale wón ma sa naž hišćeže wjazy hacž schtit we wšchej nusy, wón ma sa naž wumóženje psches žwoju krej, hrěchom woadče. Gaj, našche hrěchi! Šať cžiščeži cze na ramjo, hdyž cžęžle brėmjo s pola domoj nježješch, kať cžiščeži cze, hdyž so rudžišch dla njedžakomnosčę žwojich džęczi abo dla hrošnosčęžow žwojeho žužoda, kať cžiščeži cze, hdyž by tať rad džękať, ale nětko czi šhorosčž ruzy wjasa, so jej ani hibnyčž njemóžješch! Ale hrěch hišćeže bóle cžiščeži. To je jaťo by žyla semja jedyn kamjeń była a tuta hora by runje na twojim žwėdomniju ležala. Tola wježel so a wostaj! Šhrystuž je žwoju drohu krej na kšchizju runje tež sa twoje hrěcht pschelaf. A hdyž to žylschisch a wėrišch, potom czi je, jaťo by něčtó do tuteje hory na twojim žwėdomniju s wotmachom storčžil a wona by so hnula a s twojeho žwėdomnija dele šjėla. A ty žy wólšženy a wostafsch: Pať je mi tola lóhko! Nětko mi ani šhudoba ani šhorosčž ani žmjercž ani row ničžo wjazy nječžini. Mi je, jaťo bych s cžmoweho jastwa štipil na jaťne žwėtko, pschetož hrěch je mi woadaty!

3. Wóh je naž hódnych scžinik njejbješkeho herbstwa. Wóh

je naž hódnych scžinik t runemu herbstwu tych žwojnych we žwėtkle. Šchto je to tola do žlowa! W žanej jamje njeleži telko škota, a hdy by ta žama wot jeneho kónza semje hacž na druht dožahala, kaž w tutym žlowje. Šdyž je bohaty wumrjel a jęho džęczi, abo, hdyž tych njeje, jeho žawostajeni so do jeho kublow džęla a kóždemu pschirpadnje wulki džęł, dha žnano nětotrehožtuli ta šawistna myšl pschėndže: Šchto by tola na jich měštnje był a žobu herbowať! A hdyž teho abo tamneho štroweho a žylneho na cžęle, so kaž Šimson, wulke cžęže s lóhkosčžu šbėha, widžišch abo móžneho na duchu, so s jeho pomozu lóhko we wščem druhich pschescžėhnje, dha žnano tež rjeknjješch: Šať bych so wježelit, hdy budžich podonine mozy na žwėt žobu pschirnjęšł! Tola wostaj žim, šchtož maju. To žy tola jeno šchforpawny. Ty njeměšch, šchto budža žebi do nich kšescž. Něčtóžtuli je žebi do nich lute nješbože naklad. Ty žy tola hódny scžinjeny, wjele wjetšeho herbstwa, herbstwa tych žwojnych w žwėtkle. Gaj w žwėtkle njejbješkeho sboža so czi šbóžni woadža, kotrjchž je Jan w žwojim šjewjenju widžaf, jaťo je pižaf: „Ja widžach wulki lud se wšchėch póhanow a rodow a ludži a rěčžow a bėchu woblečženi bėke drašty a mějachu palmy w žwojimaj rukomaj. To žy czi, kiž žy pschirščili s wulkeje tyšchnosčę a žy žwoje drašty wumrłit a je wubėlili w jėhnječžowej křwi. A Wóh budže šetřęčž wšchitke žylšy s jich woczow.“ Tuteho herbstwa, kotřęž je žim pschirpadnyto, je Wóh psches Šhrystužka tež tebe hódneho scžinik. Miž, so by ty jeho hódny był dla žwojich škutkow. Ššwojeje wulkeje hnady dla je cze wjele bóle Wóh jeho hódneho scžinik, kaž je tež w pschirunanju tamny nan žwojeho šhubjeneho žyna, kiž bė so t njemu po drascęžę sedrjeny a w žwėdomniju s hrěchami wobčęženy domoj wróčžil, sa hódneho mēł, jeho do žwojeho doma pschirječž, niž, so budžišche žebi to šažlužil był, ale dofelž bė wón jeho žyn a wón žam jeho nan. To wšchitko datwa czi křafny wuhlad do twojeho pschichoda.

Duž wobsamłń džęnžnišchu Wóžu žlužbu a džęnžnišchu njedželu a žyle lėto s tym žlowom: „Ja pať chžu so tež Wóhu džakowacž se žlowami, doniž mi ert njewonėmi, a se škutkami, hacž žwoju hłowu položu t žmjertnemu španju.“ Šamjeń. Š. w Š.

Měr na femi.

Po A. Šchm.

Je to wjesta maľa. Je nimo teho tať šdalena wot wšcheho žwėta, so tamne wšchė potwješče, — dobre a njedobre — wo 2 měřazaj posdžišcho dónđęchju hacž do žaneje druheje wjėsłi hewaf něhdže po kraju.

Tať so to tež šta, so hiščeže wokolo hód lėta 1648 we tutej maľej wotležanej wjęžy ničtón ničžo wo tym njewjedješche, so bu po 30 lėť dolhej wójnskej žalosčęzi mēr scžinjeny, so bė po 30 lėtnym wuhnacžu s kraja mēr so šažo domej wróčžil. A tola bėchu wotpóžlanžy tych mozow, kotřęž so hižo dolho wo stóncženje žadkaweje wójny próžowachu, w Múnsteru a Šhna-brüćku hižo džęń 25. oktobra tuteho lėta 1648 pod wšchelafimi wobčęžnyhmi žwojatocžnosčžemi tón posłedni dnył t podpizmam mėroweho wučžinjenja štajili.

Wóršy po Marcžinje bė drje wšchaf pucžowazh dužy nime do křęžmy šastupil a powjedaf, so je mēr w kraju, bė pschiršajit, so je žam widžaf, kať žy tam deľekach pschi wulkej rěžy burjo žwinje na hermanł hnali. Tola ničtón jemu to njewėrješche. Štóncžnje dobęža jedyn po štareho wučžerja. Wučžer pschirndže a naprašowafche so to a tamne, žuseho pružujo. Tuton powjedafche, so je na wšhokej schuli w Padua był, a so tam schudowazh něłł mjecz pod roporom noscha. To šhonitwšchi, šchepny wučžer žužodam: „To je tajłi Šacžanšłi! njewėrcęžę jemu!“

Wjele njebë trjeba, a pucžować bu ja powjesčž męra pschelle-
pany!

Duž tať wosta, so febi ludžo myšlachy, so je hiščeže luta wój-
na. Echtož dyrbjesche na polo abo do lęba, wsa febi towaršcha
kóbu, na kotrehož móžesche so spusčczecž. Porjadu nješesčtaj
to wulku tšělbu a prjedy hacž so do džęla dasčtaj, pschepytasčtaj
wokolinu. Dotčož jedyn w drjemje džęlasche abo worasche a ko-
pasche, stejesche druhi na straži. Dhs a dys bęchu so tež wo-
brónjeni pschowažili, do nich tšělachy a duž częknychu. Hacž
bęchu to rospróscheni wojazy byli abo rubježna žwólba, to nje-
wjedžachy.

Jenu njedželu kaž druhu pschisamkny farať k powšchittow-
nej modlitwje próstwu wo sloth męr a skoro kóždu druhu nje-
dželu dawasche kšęrlusč spęwacž, kotryž wošębje lubowasche, do-
telž s nim wošada wo męr prošesche. Wón kam njemóžesche
wojazy spęwacž, bęchu tola kroatotoj jemu so „schwedskeho picža“
s kópom napicž dali, bę wot teho cžaša kem hubjenty a czępjaty.
Tola kwoju kłuzbęžtu hiščeže sastarasche a wošadni doroshm-
jachu dušchompastyrjej, móžachy so tež wschitžy blisko wo kulo
njeho sešhdacž, wójna, mór a kłód, tucži tjo, bęchu tať něko-
treho wošadneho wotwolafe!

Tať bę patoržiza pschisčła. Nichtón njemyšlesche febi
wojazy na to, so bę tamny kacžanski wo męrje powjedaf. Nichtón
— to njeje žyle prawje prajene: jena njebë tamnu powjesčž
posabyla, stara macž nóžneho stražnika. (Potracžowanje.)

Jan Waktar, rjek šerbfski — nětk šabe dofonjany.

(Sapphiste hrono.)

Želenje hórte je so rosschëriko
wschudže ps Šerbach, dofelž njenadžžy
powęscž je wuschła, so je nahle semręk
Waktar, rjek šerbfski.

Prędat a spęwat bęsche žohnowany,
džęlacžer kšęrnny, s Boha wobhnadženy
wschitke te lęta, kiž je njespróžniwje
skutkowaf Waktar.

Pscheczelnje wabil je na pastwu dušche
k Sesukej jenať jako pastyrę dobrny;
— so je Bóh lubosčž, je wschaf pschipowędal
radosnje Waktar.

Saspęwat kšęrlusč je tať šahorjenny
mnohi nam Šerbam, kotryž móžnje klineči
putnikam spróžnym pschi wschei będže cžaša,
drohi nasch Waktar.

Wuschot je czisčhe nětko pschęs doť kmjercę,
boschot do raja, kiž so węcžnje krasni;
doma pschi kšęse, kwojim Wumóžniwu,
spęwa Jan Waktar. —

Sorno pschi pucžu.

Nasch šerbfski lud ma dvě rjanej, natwarjazej kopjeni:
„Bomhaj Bóh“ a „Mišionfski pošol“. Pręnje wukhadža kóždu
njedželu, druhi kóždy męšaz. Czitarjo lędma wjedža, kajlich
woporow w cžašu, džęle, možy, pjenjesach je nusne k wuhoto-
wanju jeneho czisčła. Sa to pať wopravdže natwarjaze nastawki
kšęrnneho czitarja woschewja a powucža.

Tola tsoje mam wustajicž, niz na tymaj cžakopišomaj, ale
na czitarjach abo skerje na tych, kiž njecžitaju. Najprjedy je to

jena k šaharbjenu mala licžba wotebęrarjow. Po stach abo
po tšęzazach dušchow licži wješ abo wošada, ale wotebęrarjow
je lędma 50. Kať někotry, kiž hewaf wjele nominow febi džerži,
abo kiž ma częstne sastojnstwo žyrkwiného prjódšterjerja, ale
wón njecžita ani „Bomhaj Bóh“ ani „Mišionfski pošol“.
S molom jej njecžita kóždy dom, kóžda kšębja, kiž mohła jej
czitacž. Šdnyž so papjera a czisčęž dale podrožitaj a licžba czę-
tarjow njepschibęra, je strach, so wobej kopjeni šarđžetaj. To by
haniba byla kšęrnemu ludej, kiž so rad pobožny mjenuje. To
je so hižo husto prajilo. Ale wschę kłowa bęchu runje kaž tej
czisčęžanej tola njeskasanej kopjeni „Sorno pschi pucžu“.

A potom so tež ludžo, kiž febi tutej kopjeni škasaju a —
jej njecžitaju. Nan a macžer stej jej džeržatej a njedželu po-
pošdnju s lubosčju a se kšęjatym žędženjom w nimaj czitakoj.
Šsyn a džowka drje nimatej tutu lubosčž a tute kšęjate žędženje,
ale czętej s najmjenscha to stare kšęjone waschnje wobkšowacž
a škasataj febi to kopjeno dale. Njeswęritaj febi, jo pola du-
chowneho wotkasacž. Echto by tón myšlicž dyrbjaf? A tať wo-
naj febi dale dužy wote mšchi kwoje kopjencžto domoj nošetaj
abo dataj jo febi do domu pschinjesčž. Ale domach wone potom
so częknyje na boť abo leži šabyte na polcžy a nichón njecžita te
rjane nastawki a wone so kaž sorno pschi pucžu.

A škóncžnje: někotru žyrkej šym wophtaf a do někotreje
kapalnje šym sastupik. A w kapalni wuhladach husto wšęke
šępje kopjenow, „Bomhaj Bóh“ a „Mišionfski pošol“, czisčła wot
wschęch njedželow a męšazow lęta. Škasane bęchu a drje tež sa-
placžene, ale nichó febi po nje njepschindže. Škónž lęta so
kšębjetať na nich kmil a škadže je na boť. Je to pošledni
šamęr czisčęža a rošękanta? Šamęr węcęze niz, ale škónž je
wopravdže: sorno pschi pucžu.

Naschi džędojo a wowski pať czitachy kóždu njedželu kwoje
„Bomhaj Bóh“ a kóždy męšaz kwojeho „Mišionfskeho pošola“
a šwjafachy te czisčła škónž lęta pęknyje do walczła a kšowachy je
jako kšęjate pišmo a so na to a tamne dopomniwšchi jo s nowa
czitachy. To bęchu dobre sornę a padžechy na dobru rolu a
škadžachy a rošęzechy a pschinješechy dobre plodny. R. R.

Žyrkej a stat.

W Düsseldorfje so starschi jeneje ewangelskeje ludoweje
šchule pošlednjeje brónje pschimali, kotraž jim šęywa we wojo-
wanju sa prawa w schuli a nad džęczimi, so sadwęlujo na drugej
pomozhy se schulskim strajkom šapoczeli. Wot 1500 džęczę je jich
něhdže jenož 15 do schule pschisčło. Kať je to mohło k temu
dóncž? Tehodla, dofelž bęchu pschitwišowarjo kšętaschule jenu
hólcžazu schulu s naspomnjenej schulu šwjafanu, žyle pschęči-
wo šakonjej a kwožo s kšęwnej namozu wobšadžili a do kšęta-
schule pschewobrocžili. Pschi tym je to k wschelakim njelubosno-
ščęzam dósčto, kotrež šaknyje dosčę pošasuja, so tež w druhich
štronach Němfskeje, niz jenož w Šakfskej, ewangelschj nashonicž
dyrbja, so najprjedy pschindže móž a potom hakle prawo.

„Nabožina je privatna węcž,“ je šakada šozialistow, kaž
kami praja. Na papjerje drje to žyle rjenje tať steji, w wschęd-
nym žiwjenju so pať tuta šwada husto w jeneho žyle njelubeho
bofa pošasuje, haj so žyle na kłowu staji, mjenujžy tať, so to
potom nabožina njeje privatna węcž kóždeho jenotliweho, ně, so
so czi pschęščęhajy, kotřž so hiščeže k nabožinje džerža, byrnjęž
to žónske byle, haj kmilne kotry. Něhdže w Šakfskej so tole šta,
kaž so pišche: „Psched kótkim so w tudomnej kšowoni „wob-
šhódna rada“, — Šserb ju pod mjenom „Betriebsrat“ drje
lępje šnaje, — šakwdli. Tuta wustorčuje nětk wschitko won.
šchtož so někať hiščeže k Bohu džerži. Je tu kmilna šotra, te

na skoro 30 lět doſho we wſchkej gwěrje a wopornotoſczi dźelała, a to jenož ſa lěpſche měſta, je pſchi tym ſwoju ſtrowotu pſchiſa-
džila. Tutu ſmilnu ſotru chzeja woni nětk won mjeć, a ani
mješczanoſta ani lěkar njemože tu nicžo činić, ſu bjes mozu!
— Szamſny, liž tole dopiſuje, pſchiſpomni: „Móžu ſ doſho-
lětneho naſhonjenja wobgwědźić, kaſ woporniwje a njeſebicź-
nje je tula ſotra ſkuzila, kaſ jenož na derjeměcze ſhorach a doma
hladaſche. Boli cze wutroba, hdyž widžiſch, kaſ cźlowjeka
žadnu ſrědk pſche hubjeny njeje, hdyž móža cźlowjeka frudźić
a jemu ſchodźić.“

Telko wo tutej wězy. Chzemy paſ ſprawni bjez a pſchi-
ſtajić, ſo je to tež w Saſkej na druhich měſtnach hinaſ. Szmil-
ne ſotry namaſaja tola hiſchcze pſchipoſnacze ſwojeho dźela, ko-
trež je zyle a jenož (pola diaſoniſow) na to lěpſche cźlowjeka
ſložene. Sznaď tež dowidža, ſo druge mozu, tež te najlěpſche
ſozialiſtiſke, tež te najbóle komuniſtiſke, tajke dźela lěpje njedo-
konjeja a pſchede wſchēm niz taſ tunjo. —

Sola hiſchcze dźakownoſcź a luboſcź!

Jedyn ſnaty ewangeliſki duchowny je nětk po wójnje ewan-
geliſke woſady polnózneje Ameriki wopytowaſ. Pſched krótkim
nětk pſched wulkej nahladnej ſhromadźiſnu wo tutym pučowa-
nju roſprawjeſche.

Je tam w polnózneje Ameriki na wſchelatiſch měſtnach a we
wſchelatiſch měſtach rěčat. Wot němſk-amerikiſkich wěry
bratrow a woſadow bu wſchudžom ſ wulkej luboſczi witany.
Po tajkich ſhromadźiſnach, w kotrychž bě rěčat, cziſchczechu ſo po-
tom amerikiſkij pſcheczeljo ſ njemu. Raſ bě to tež taſ. Mjes
druhini pſchitupiſchtaj tež mlodaj mandźelſkaj, kotrajž po
wſchēm ſdaczu do tych ſhudžiſchich ſkufchschaj. Sz nimi po-
rěčawſchi daſchtaj jemu ruſu, jemu pſchi tym něſchto twjerde
do papjerki ſawalene do ruſi tločžo. Dofelž ludži dla duchowny
hnydom ſa tym pohladacž njemožeſche, ſchto bě to byſto, pſchiindže
haſle poſdžiſcho ſ tomu. A roſwalejo namaſa wěrowaniſkej
pjerſchczenjeje, kotrejž beſchtaj mandźelſkaj, drugeho drohotneho
njemějo, jemu, kaſ prajeſchtaj, ſa nuſutradazu domiſnu ſobu-
daſoj, woſebje ſa te woſhe dźeczi.

Tam w naſpomnjenej ſhromadźiſnje wučezje duchowny
pſchi tutych ſłowach pjerſchczenjeje a poſaſa jej ſhromadženym
poſtucharjam, prajizy: „Tutej rynczzy chzenty ſchowacž naſchim
potomnikam ſa ſnamjo ſwěrneje luboſcze ſ domiſnje!“

Wěſo bu to, ſchtož rynczzy na pjenjeſach wučinjeſchtaj wu-
runane ſa nuſutradaze dźeczi. —

Taſ tola njeje ſo hiſchcze w tutym czaſu pjenjeſ a ſwěta-
ſmyſlenja hiſchcze wſcha luboſcź a dźakownoſcź ſhubiſa. Runje
tutón podawſ dopomina na czaſy wulkeho wobroczenja luda
ſ dobremu, ſ ſwjatenu. Sz bychmy tutej rynczzy tola ſa tajke
ſnamjo mjeć měli. Wěſchtej nam taſ dwójzy drohej a lubej byſoj.

Sroſymimy tež, hdyž pſchi naſpomnjenyſch ſłowach duchow-
neho w tamnej wulkej ſhromadźiſnje wulkeho měſta taſ někotre
wóčžo ſylſy ronjeſche!

Szedma faſn a naſch czaſ.

Saſtojniſ wotdželenja ſa woblekſ w Nowym Röllnje bě
20 000 hriwnow pſcheſchimiſ. Bu lepjeny a dyrbjeſche ſo
ſ dźela puſchczić. Duž rjeknu: „Wj chzece mje ſ dźela puſch-
czić a tola ſym ja hiſchcze jedyn ſ tych najſprawniſchich!“ —
Tole wuprajenje wupraji wjaž hač wulke knihi a ſchtož wupraji,
ſba ſo zyle ſ wěrjenju njehódne — a je tola wěrno.

Sa naſche dźeczi ſ hodam.

„Jutſe haj jutſe póndu ja ſ nanom do lěſa. Chzu ſebi
tam ſ nim hodowny ſchtomſ ſa rumpodicha wupytacž. Szneš
běly ſo ſ njebeš ſaje. To pojedu ſe ſankami do doſa dele.
Pſchiindu jutſe tež ſ maczerju do měſta. Duzy dom pohladam
tež ſ Wam nuts. Je rumpodich hižo ſ wam pſchiſchoſ pohladacž
ſ měchom a ſ prutom? Ow, ty tež ſ maczerju ſobu do měſta
pſchiindžeſch? To njech namaſ maczerzy něſchto dobre kupitej!
Szj nowiny cziſat, kotrejž telko rjaneho pſchipoſjedzachu. Ow,
ja ſo jara wjeſelu na hody, najbóle paſ na Jeſuſdźeczatko.
Wam tež hodowne dary ſa ſhude dźeczi pſchihowane.“

S kóždeje ſady namaſaj nětk lube dźeczo to prawe ſłowcžo,
— druhdy je jene tajke tež jenož piſmiſ wulke, — a ty ſmě-
jeſch ſapocžatk rjaneho hodowneho ſhěrluſcha. Kotry je to? —

S bliſta a ſ daloka.

S Lubijſkich ſtron. W jenej wjetſchej wſy jeneje woſady
bě tu pſchednoſch byſ wo pjenježnyſch miſach a naležnoſczech
zyrkwoje w tutym naſchim czaſu. Pſchednoſchowazy bě na dwoje
poſaſat, ſ cziſmž by ſo pjenježnym miſam pſches woſadnyſch wot-
pomhačž mohſto, pſches hnydom wuplaczeny zyrkwiny dawſ, ko-
tryž ſo potom, hdyž hamſſke dawſi ſbėranje pſchiindže, ſobu wo-
bliciž, a dale: pſches dobrowólne dary ſa zyrkej. Wě to ſwjeſe-
laze a poſbėhaze, ſo potom pſchi roſmohwoje woſadni wſchch
worſchtow, tež czi hewaſ do ſhudych lieženi, ſo ſa to wuprajichu,
haj, my chzemy nětkle hnydom dawſ placzić a my chzemy nimo
teho zyrkwi tež něſchto daricž, kóždy po tym ſwojim. — To je raſ
tež hinaſſchi a to ſwjeſelazy hłóſ nětkle, hdyž telko pſchezo pſche-
cziwo zyrkwi ruba a hiſchcze wjazy ſnadž w liwkoſczi ſ boka
ſteji. — Tutu wěz rjaduje ſebi nětkle naſhwilnje jena woſada
taſ druga hinaſ, ſchtož naſhwilne dawſi naſtupa. Madžijomnje
nětk hamſſke dawſi tež bórſy pſchiindu. Dary paſ, dobrowólne
dary budža paſ nimo teho drje kóždej woſadze witane, kaſ to tež
tydženja w „Bomhaj Bóh“ pod „Zyrkej a ſtat“ cziſtachmy. Sz
bychu ſo duž dawarjo tajkich — kaſ w naſpomnjenej wſy —
mjes wſchēmſi worſchtami namaſali! Hodowny czaſ je nimo
teho tola tón hiſchcze, kotryž woſebje lohzy a rad wotewrja wu-
trobny a ruſi — niz ſa branje a doſtawanje jenož, ale runje taſ
tola tež ſa dawanje a darowanje! —

S Draždžan. We „ſłownym Guſtab-Adolſowym towaſ
ſtwje“ je ſo wažne pſchemėnjenje ſtaſo. W poſedženju pſched-
ſchdſtwa w nobembri ſložſi dotalny doſholėtny pſchedſchda, wſch-
ſchi dwórſki předaſ dr. Dibeliuſ ſwoje ſaſtojniſtwa a to ſwojeje
ſtrowoty dla. To ſo jara wobzaruje, dofelž je dr. Dibeliuſ
wjele lět dźeko towaſtwa nutsa w kraju kaſ wonkach w roſpró-
ſchenju jara ſpėchowaſ. Wón bu tehodla ſa czeſtneho pſchedſch-
du pomjenowaný, ſ jeho naſlėdnikow w pſchedſchdſtwje bu wſch-
ſchi konſiſtorialny rada dr. Šöltzſch.

W Haifa w ſlubjenym kraju je ſarjadniſtwa Roſſſchilda
ſapocžalo mlyn twaricž, kotryž dyrbi wulki a ſ nowotaſſkimi
naſtrojemi wuhotowaný byč. Twar a wuhotowanje žada ſebi
na 100 000 dollarow, jenu ſumu, kotruž móžeſch ſebi pſchi
nětežiſchej niſkej hriwnje lėdy prawje pſchedſtajić. Sa to budže
paſ nowy mlyn tež zly ſlubjeny kraj ſ muſu ſaſtaracž móž.

Liſtowanje. R. w W. ſa 4. advent. — M. w R. ſa hodow-
nicžtu. — D. w M.-B. ſa nowe lėto.

Samolwity rebaktor: ſaraſ Wyrzacž w Roſſſchilach.

Cziſchcž a naſkab: Szmolerjez knihiſchcžetnja, ſap-
bruſtwa ſ wobmj. ruſ. w Budyſchinje.